

Milica je nosila mesec dni zateklo in krvavo uho, in kadarkoli se je radi tega kaj nakremžila, povedali so ji mati stari pregovor:

„Gizdavost mora trpeti.“

Ferdo Gregorec.

Izkušnja.

Gožek (*obstoji, pripogne se k tlom in nekaj pobere*): Oj poglej vendar Tonček, kaj sem našel. To-le je precej težko.

Tonček (*pogleda*): To je pa zavitek denarja. Poglej, saj je tukaj zapisano: petdeset kron.

Jožek (*vesel*): Joj, kolika sreča! To pride ravno po 25 kron na vsacega izmed naju. Dajva razdeliti!

Tonček: Ti pa govoriš, kot da je denar najin.

Jožek (*ga začudeno pogleda*): Kakor bi bil denar najin? Čegav pa je vendar?

Tonček: Tega, ki ga je izgubil.

Jožek: Bog zna, kdo ga je.

Tonček: Hajdi, da ga poiščeva.

Jožek: Kje pa je?

Tonček: Li ne veš več, kaj so nam zadnjič rekli gospod učitelj v šoli? Denar morava nesti gospodu župniku. Potem bodo v nedeljo v cerkvi razglasili, da je bilo nekaj denarja najdenega. Kedor bode dokazal, da ga je izgubil, ta pa dobi nazaj.

Jožek: Ako se pa nihče ne zglesi?

Tonček: Potem je šele najin.

Jožek: Čuj, Tonček, ali bi bilo dobro, če bi se nihče ne zglesil.

Tonček: To ni gotovo.

Jožek: Ali — bi ne mogla — — ?

Tonček: No, kaj bi ne mogla?

Jožek: — molčati in se vesti, kakor bi ne bila ničesar našla. Saj naju nihče ni —

Tonček (*mu prestriže besedo*): Tako, vedeva naj se kakor tatova, kar bi tudi bila, ako bi vedoma in nalašč obdržala tuje blago. Ne, Jožek, ako si tako zloben, potem se nočem odslej nič več igrati s teboj.

Jožek (*prestrašen*): Tatova? Ne! Ako to misliš — ali sitno je pa vendar — jaz sem se že zelo veselil.

Tonček: Veseliti se hočeva tega, da bo tisti, ki je denar izgubil, svojo lastnino zopet dobil nazaj. Mogoče, da je bil ubog posel, ki je sedaj v največji zadregi in stiski, in ki se le s tem tolaži, da ga je našel pošten človek.

Jožek: Prav imaš, Tonček! Moje misli so bile na slabem potu — v bodoče ne maram biti več tak. (*Poda mu roko.*)

Tonček: „Boljši vinar po pravici kakor krona po krivici“, pravijo vedno gospod učitelj. To nam bodi vedno v spominu, kadar mikajo v izkušnjave.

Malenšek.

J e s e n .

Spet jesen se bliža.
Z njo moreča smrt,
Ki odene zemljo
Vso v mrtvaški prt.

Gosta megla zemljo
Spet pokrila bo,
Travnica zelena
Usahnila bo.

Drobne ptičke daleč
Pojdejo od nas;
Spet se bo približal
Mrzli zimski čas.

Slavko Slavič.

